

Na primeru igre, a time i pozorišta, glavni pojam je bio pojam prikaza, odnosno igra je razumljiva kao ono što se samoprikazuje. U tom pogledu imali smo na delu dvostruki karakter prikaza (167): sa jedne strane recimo tragedija jeste prikaz, sa druge strane izvođenje tragedije, ili interpretacija na sceni jeste takođe prikaz. Dakle, svet koji se prikazuje u igri prikaza nije odslikavanje nekog stvarnog sveta, već je kako Gadamer kaže “sam taj svet u pojačanoj istini njegovog bitka.” (167) Isto stoji i sa samim izvođenjem umetničkog dela na pozornici, naime, ono nije odslikavanje umetničkog dela koje postoji kao nekakva stvarnost mimo izvođenja. Kada je Gadamer govorio o mimesis-u onda svakako nije mislio na puko odslikavanje već na “pojavu prikazanog”. Ili kako Gadamer kaže: “Bez mimese dela nema sveta kakav je u njemu, a bez reprodukcije nema, s druge strane, dela. Tako se u prikazu dovršava prisutnost prikazanog.” (167). Dakle, ovde imamo dvostrukost mimesis-a koje pripada delu.

Ako stvari stoje tako kako stoji sa samom slikom. Gadamer u analizi bitka slike polazi od razlikovanja pojma odslikavanja i pojma prikaza. Razlika pojma slike od do sada diskutovanog pojma prikaza počiva na činjenici da se pojam slike uvek već misli u odnosu na vezu sa njenim pralikom,/// sa onim što je slikom prikazano. /// Ono što određuje odslikano jeste da ono nema vlastiti bitak, ono se iscrpljuje u tome da liči na pralik. Ili kako Gadamer kaže: “Merilo njegove primerenosti je da se u odslikanom prepozna njegov pralik.” (168) To znači da je, nasuprot onome što je Gadamer navizao totalnim posredovanjem kada je govorio o preobražaju u tvorevinu, odslikavanje u potpunosti lišeno vlastitog bića, naime, odslikano iscrpljuje svoje biće time da nestane i da se u njemu pojavi pralik.

Kao primer onoga fenomena koji bi u najboljem predstavio ideju odslikavanja, Gadamer isprva navodi sliku u ogledalu. Slika u ogledalu nema bitak za sebe, ono jeste samo ukoliko se nešto u njemu oslikava i ukoliko neko u njega gleda.